ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ
της 21ης Μαΐου 2001

Υπόθεση T-52/01 R

Jürgen Schaefer
κατά
Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων

«Ασφαλιστικά μέτρα - Υπάλληλοι - Νέα τοποθέτηση υπαλλήλου - Παραδεκτό - Εκ πρώτης όψεως βάσιμο - Επείγον»

Πλήρες κείμενο στην ισπανική γλώσσα ..... II - 543

Αντικείμενο: Αίτημα όπως διαταχθεί, αφενός, αναστολή εκτελέσεως της αποφάσεως της Επιτροπής της 12ης Φεβρουαρίου 2001 περί νέας τοποθετήσεως του προσφεύγοντος στις Βρυξέλλες και, αφετέρου, αναστολή κάθε διαδικασίας κινηθείσας με σκοπό την πλήρωση της θέσεως που κενώθηκε με την εν λόγω τοποθέτηση.

Απόφαση: Η αίτηση ασφαλιστικών μέτρων απορρίπτεται. Το Δικαστήριο επιφυλάσσεται ως προς τα δικαστικά έξοδα.

Περίληψη

1. Υπάλληλοι - Προσφυγή - Προθεσμίες - Σημείο ενάρξεως - Προφορική κοινοποίηση - Βάρος αποδείξεως του ότι ο ενδιαφερόμενος έλαβε γνώση της προσβαλλομένης αποφάσεως
(Κανονισμός Υπηρεσιακής Καταστάσεως των υπαλλήλων, άρθρα 90 και 91)

2. Ασφαλιστικά μέτρα - Αναστολή εκτελέσεως - Προϋποθέσεις χορηγήσεως - Fumus boni jurus - Απόφαση περί νέας τοποθετήσεως υπαλλήλου που ήταν προηγουμένως τοποθετημένος σε αντιπροσωπεία της Επιτροπής σε τρίτο κράτος - Παραβίαση του δικαιώματος του ενδιαφερομένου για επαγγελματική επιμόρφωση - Υποχρέωση της Επιτροπής να επαληθεύει, πριν από τη νέα τοποθέτηση, το βάσιμο των επιφυλάξεων που διατυπώνουν τα κράτη μέλη έναντι του οικείου υπαλλήλου - Δεν υφίσταται
(Άρθρο 242 ΕΚ· Κανονισμός Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, άρθρο 104 § 2· Κανονισμός Υπηρεσιακής Καταστάσεως των υπαλλήλων, άρθρο 24, εδ. 3)

3. Υπάλληλοι - Οργάνωση υπηρεσιών - Τοποθέτηση υπαλλήλων - Εξουσία εκτιμήσεως της διοικήσεως - Επιχείρημα που αντλείται από τον Χάρτη Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ενώσεως

1. Εναπόκειται στον διάδικο που, σε περίπτωση προφορικής κοινοποιήσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως, ισχυρίζεται ότι η προσφυγή ασκήθηκε εκπρόθεσμα σε σχέση με τις τασσόμενες από τον ΚΥΚ προθεσμίες, να αποδείξει ότι η κοινοποίηση αυτή παρέσχε στον ενδιαφερόμενο τη δυνατότητα να λάβει γνώση της αποφάσεως.

(βλ. σκέψη 39)

Παραπομπή: ΔΕΚ, 13 Ιουλίου 1989, 58/88, Olbrechts κατά Επιτροπής, Συλλογή 1989, σ. 2643, σκέψη 10

2. Στο πλαίσιο της εξετάσεως της προϋποθέσεως που αφορά το fumus boni juris μιας αιτήσεως αναστολής εκτελέσεως αποφάσεως για τη νέα τοποθέτηση υπαλλήλου που είχε προηγουμένως τοποθετηθεί σε αντιπροσωπεία της Επιτροπής σε τρίτο κράτος, δεν είναι βάσιμο το επιχείρημα του ενδιαφερομένου που αντλείται από το άρθρο 24, τρίτο εδάφιο, του ΚΥΚ, σύμφωνα με το οποίο η επίδικη πράξη συνιστά παραβίαση του δικαιώματος του υπαλλήλου για επαγγελματική επιμόρφωση. Πρώτον, δεν έχει αποδειχθεί ότι η υποχρέωση των Κοινοτήτων να διευκολύνουν την επιμόρφωση αυτή θεμελιώνει δικαίωμα του υπαλλήλου. Δεύτερον, απο το κείμενο της εν λόγω διατάξεως προκύπτει σαφώς ότι προϋπόθεση της υποχρεώσεως αυτής είναι, μεταξύ άλλων, το να «συμβιβάζεται [η επιμόρφωση αυτή] με τις απαιτήσεις της καλής λειτουργίας των υπηρεσιών».

Δεν είναι, εξάλλου, βάσιμο το επιχείρημα ότι οι επιφυλάξεις που διατυπώνει ένα τρίτο κράτος, στο οποίο ο υπάλληλος ασκεί διπλωματικά καθήκοντα για λογαριασμό της Επιτροπής, δεν δικαιολογούν τη μετάθεσή του παρά μόνον αν η Επιτροπή, κατόπιν έρευνας, διαπιστώσει ότι οι επιφυλάξεις αυτές είναι βάσιμες. Συγκεκριμένα, το Δικαστήριο έχει σαφώς κρίνει ότι «οι δυσχέρειες που αφορούν εσωτερικές σχέσεις [...] δικαιολογούν μετάθεση του υπαλλήλου προς το συμφέρον της υπηρεσίας [...] ανεξάρτητα από το ζήτημα της ευθύνης για τα σχετικά συμβάντα». Η εφαρμογή της νομολογίας αυτής επιβάλλεται κατά μείζονα λόγο, όταν οι δυσχέρειες αυτές αφορούν υπάλληλο που ασκεί τα καθήκοντα του στον διπλωματικό τομέα.

(βλ. σκέψεις 41 και 42)

Παραπομπή: ΔΕΚ, 12 Ιουλίου 1979, 124/78, List κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1979/II, σ. 217, σκέψη 13· ΔΕΚ, 12 Νοεμβρίου 1996, C-294/95 P, Ojha κατά Επιτροπής, Συλλογή 1996, σ. I-5863, σκέψεις 41 και 42

3. Ακόμη και αν υποτεθεί ότι ο Χάρτης Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ενώσεως, μολονότι δεν έχει δεσμευτικό χαρακτήρα, μπορεί να επηρεάσει την ερμηνεία του ΚΥΚ, μια γενική και μη στοιχειοθετημένη αναφορά σε ορισμένες διατάξεις του, στο πλαίσιο αιτήσεως ασφαλιστικών μέτρων, δεν μπορεί, σε καμία περίπτωση, να ανατρέψει τη νομολογία σχετικά με την εξουσία των κοινοτικών οργάνων να προβαίνουν σε νέα τοποθέτηση υπάλληλου προς το συμφέρον της υπηρεσίας.

(βλ. σκέψη 44)